

OCHRÁNCE

A movie poster for the film 'Ochránce' (The Protector). The central image shows a young woman with long brown hair, wearing a white t-shirt, looking directly at the camera with a slight smile. Behind her, a figure in a full-body hazmat suit is visible, including a hood and a mask with two large circular lenses. A corrugated breathing tube connects the mask to the suit. On the left side of the hazmat suit, a radiation warning symbol is visible. The background is a hazy, yellowish-brown landscape, possibly a desolate or contaminated area. The overall tone is dramatic and suspenseful.

G X TODD

OCHRÁNCE

G X Todd

Copyright © 2017 G X Todd

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Aneta Zemánková, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-845-0 (pdf)

OCHRÁNCE

G X Todd

Přeložila: Aneta Zemánková

*Mým rodičům,
Veronice a Gerrymu.*

(Tati, neustále mi chybíš, každý den.)

„Člověk touží získat ty ztracené hlasy.“

Julian Jaynes (Harvard Crimson, 12. května 1977),
autor *The Origin of Consciousness*
in the Breakdown of the Bicameral Mind
(Původ vědomí v rozboru bikamerální mysli)

Poznámka

Teorie o bikamerální mysli hovoří o tom, že labyrint mysli neexistuje a že jsme se naučili mluvit ve vlastní mysli až dávno po vzniku Bible (zdroje jako Homérova *Ilias* nenesou žádné důkazy o sebereflexi). Existoval pouze externí dialog mezi dvěma lidmi.

Bikamerální člověk měl zvukové halucinace. Myslel si, že slyší bohy.

Zbytky bikamerální mysli jsou i nadále patrné. Skoro 10 % populace slyší hlasy a téměř 35 % lidí cítilo své milované po jejich smrti. Další případy hovoří o faktoru třetího člověka, tuto pomocnou sílu popisují horolezci v extrémních podmínkách, a o múzách, které umělcům uprostřed noci přinášejí inspiraci. Nesmíme zapomenout na to, že kolem 65 % dětí se přiznává k tomu, že mají neviditelné kamarády anebo oživlé hračky, které je ochraňují. Některým lidem se neviditelní přátelé objevují i v dospělosti. Copak jsme někdy těsně před usnutím neslyšeli nějaký hlas volat naše jméno?

Dopis č. 24

Pondělí 4. července

Drahý neznámý, my dva se nikdy nepotkáme. Tento dopis je mým jediným pojítkem k tvým očím a tvé mysli. Je to jakési setkání z mých myšlenek, které jsem naškrábala na papír, takové, za které musíme být vděční.

Předpokládám, že tě tento dopis zastihne v tísní, osamělého nebo ztraceného. Takhle teď žijeme. Z nás všech jsou nyní cizinci, nebo hůř, nepřátelé. Lidský duch, který nás kdysi pojil, nás teď rozděluje jako oceán. Ale na to teď zapomeňme. Teď ti chci vyprávět příběh.

Byla jednou jedna dívka; jmenovala se Ruby a byla v každém směru normální. Žila v normálním domě se svou normální rodinou a své normální víkendy trávila v domově důchodců, kde se starala o normální lidi. V jejím životě ale byla jedna osoba, která normální nebyla. Jmenoval se Mike.

Mike žil v domově důchodců. Hráli s Ruby šachy, chodili spolu na procházky a dobromyslně se hašteřili o to, kdo je lepší vypravěč, jestli Grisham, nebo King. Mike Ruby připomínal jejího mladšího brášku, což vysvětlovalo, proč měla Mikea tak ráda. Nenormální

na něm nebylo přesvědčení, že je Grisham lepší vypravěč. Nenormální na něm bylo to, že mluvil s hlasem ve své hlavě, který se jmenoval Jonah, a to už více než šedesát let.

Mike Ruby prozradil, že má přijít spousta dalších hlasů, ničivých hlasů, a mnoho lidí přijde o život. Neměla se ale bát, protože to byl první krok k lepší a světlejší budoucnosti. A tak jí na své smrtelné posteli daroval Jonaha a ten se stal jejím novým kamarádem. Spolu s bratrem tento nový, zlomený svět zkoumali, společně plakali a smáli se a krváceli a nakonec našli hospůdku u moře, která se jim stala domovem a kde žili šťastně až navěky.

Pointa tohoto příběhu, drahý neznámý, je jednoduchá. Moudrost je někdy brána jako bláznovství a cizinci jsou často skrytí přátelé. Zkus si proto, prosím, v následujících těžkých a chladných dnech vzpomenout na to, že všechny ty ztracené životy nebyly zbytečné. Bude to chvíli trvat, protože všechny změny potřebují čas, ale zlepší se to, slibuji.

*Tvá kamarádka
Ruby*

Mami, tento zápis do deníku píšu tobě, protože už se nevrátíš. Jsi mrtvá a já to potřebuji vidět napsané.

Slova pro mě nejsou těžká. Al a já jsme si psali už jako malí. Naším čaráním a chichotáním jsme tě přiváděli k šílenství, ale slova byla naší spásou. Myslím, že to tak i vždycky bude. Avšak mají také moc a já s nimi musím zacházet opatrně, obzvlášť s těmi, která jsem tak dlouho tajila.

Obrovská spousta lidí je po smrti. To není žádným tajemstvím. Tajemstvím není ani to, že se zabili sami nebo že zahynuli rukou někoho jiného. To, že zabíjení trvalo skoro tři týdny, také všichni vědí, i když to mnoho lidí překvapilo.

Takže toto je první opravdové tajemství. *Mě nic z toho nepřekvapilo. Byla jsem varována. Pamatuješ si Mikea, mami? Byl to jeden z těch starých pánů, o které jsem se v domově starala. Měl rád třešňový tabák a u šachů mě rozptyloval prisprostlými příběhy ze dní, kdy ještě cestoval. Bylo mi řečeno, že má demenci, ale nebyla to pravda. Byl to ten nejméně bláznivý člověk, jakého jsem kdy poznala. Přesně mi řekl, co se stane, až přijdou hlasy. Věřila jsem každému jeho slovu.*

Když tohle píšu, pořád zvedám hlavu a vidím paní Jeffersonovou. Leží na trávníku před svým domem, sukni vykasanou a na hlavě natáčky. Lopata, kterou ji pan Jefferson praštil, leží vedle ní. Jeho nikde nevidím, ale chvíli poté, co zabil svou ženu, se ozval výstřel, takže je celkem jisté, že je taky mrtvý. Stejně jako všichni ostatní v naší ulici. Přála bych si, aby ses vrátila, moc mi chybíš, mami.

Už musím jít. Al se vrátil. Mám tě ráda.

PRVNÍ ČÁST

Muž, který byl Poutníkem

První kapitola

Ze začátku Poutníkovi chyběla velká spousta věcí. Věcí, které z jejich samotné podstaty nešlo po jejich zmizení nepostrádat. Například představa kusu hovězí pečeně by mohla člověka celkem dobře mučit. Bylo jednoduché si představit středně propečený steak, cítit, jak se rozpouští na jazyku, jak si zuby razí cestu šťavnatým masem a jak z něj vytéká šťáva. S přehledem to stačilo k tomu, aby se mu žaludek sevřel jako pěst a seděl mu pod žebry jako pevný uzel chťiče, který nelze ignorovat.

Další týden mu pak chybělo něco jiného. Bramborová kaše nebo třeba smažený plod ibišku. Na začátku měl období, měsíc nebo i déle, kdy by bez přestávky cestoval tisíce kilometrů, jen kdyby ho na konci cesty čekal hustý, vychlazený jahodový mléčný koktejl. I když dobře věděl, že tato touha už nikdy nemůže být naplněna, otírala se o něj jako oblečení o čerstvou ránu.

Naštěstí se tyto kulinářské chutě obvykle celkem rychle vytrácely. Období jako tohle však bylo o dost horší, protože je plíživě nahradili duchové milovaných a další hluboké touhy. Ty držel pevně pod pokličkou, protože se bál, že

kdyby unikly ven, vypěnily by a vytekly ven jako láva a nikdy by je už znovu nezkroutil.

A tak čekal, až budou tužby za ním, až budou ušlapané a opuštěné jako trasy, po kterých kráčel. Věděl, že během následujících let nakonec jeho vzpomínky prorostou výhonky každodenních starostí a že duchové dnů minulých zmizí, pohřbeni ve starém světě, do něhož Poutník kdysi patřil. Čekání na jejich funus bylo dlouhé a namáhavé, ale každý den přidal na hrob další vrstvu hlíny, až byla nakonec hromada dostatečně veliká a oni zmizeli z dohledu. Dokonce i z dohledu jeho bystrých očí.

Ted' žil jen daným dnem a netoužil po ničem jiném. Pohyb a čas mu pomohly zapomenout, a když mu ruch cestování už nedokázal myšlenky zaměstnat, bylo tu mnoho dalších věcí, které ho mohly rozptýlit.

Láhev piva. S víčkem. Netknutá. Etiketa se v jednom rohu odlepovala, nápis zmizel. Sklo bylo hnědé, což bylo dobré, do láhve totiž proniká méně světla a molekulárně se tak obsah téměř nezmění. Poutník zkontroloval datum spotřeby. Vypršelo před sedmi lety.

Rozhlédl se po zaprášeném baru ostražitým pohledem, takovým, který nečeká, že někoho nebo něco uvidí, ale je zrozený z nutnosti a pozornosti. Na to, až na tento pohled jednou zapomene, čeká skrytý stín, který je odhodlaný vzít si to, co mu nepatří, a je kvůli tomu ochoten ublížit nebo zabít. Dnešek oním dnem ale samozřejmě nebyl. Kromě několikerých Poutníkových odrazů v dlouhých, nepravdělných střepech rozbitého zrcadla na zadní straně baru se v místnosti nikdo nevyskytoval.

Pivo a stoličku si vzal ven. Podíval se na nebe, na kterém nebyl ani mráček, a jasná modř, jež se rozprostírala

od obzoru k obzoru, byla jakoby vyžehlená, bezchybná a hladká. Letní nebe už stačilo označit tento den za krásný, on však krásu nepřičítal nebi, ale hnědé láhvi s pivem, kterou držel v ruce. Byla to památka na svět, který byl zničen.

Nacházel se uprostřed ničeho na západě Texasu. Tabule na okraji města hlásala populaci 539 obyvatel, ale Poutník pochyboval, že by jich tady zůstalo víc než 39, a nikdo z nich mu jako uvítací výbor nevyšel naproti. To Poutník oceňoval. Nejlepší bylo, když si každý hleděl svého. Části města poškodil požár, mezi ohněm netknutými budovami stály jako zkažené zuby zhroucené, zčernalé kostry domů. Když je míjel, jejich ohořelá torza stále ještě kouřila a vycházelo z nich mírné teplo. Dokonce i teď byl v poryvu větru cítit štiplavý zápach.

Na silnici si donesl barovou stoličku a postavil ji na plnou čáru uprostřed. Posadil se a poválel láhev v dlaních. Byla tvrdá jako kámen a hladká jako mýdlo. Byla teplá, což jejímu obsahu zrovna nesvědčilo, ale s tím žít dokázal, byla to jeho oblíbená značka. Navlhčil si suché rty a odšrouboval víčko. Ven vyubublala bílá pěna. Připomínala mu tu do koupele, ale vůně sladu a chmelu se mýdлу ani vzdáleně nepodobala. Tiše si povzdechl, pozvedl láhev k nosu a zhluboka se nadechl. Teplé kvasnicové pivo nikdy nevonělo tak dobře.

Znovu si olízl rty, přiložil k nim hrdlo láhve, ale zarazil se, když koutkem oka zahlédl mihnutí stínu. Byl to jen nepatrný pohyb nalevo od něj, možná jen slunce zastínil mrak nebo se od rozbitého okna odrazil paprsek světla, ale stejně to bylo rozptýlení. Chtěl si jen v klidu vypít pivo, nic víc.

Poutník si odfrkl, oddálil láhev od rtů a zíral na výlohu obchodu tak dlouho, dokud se uvnitř pohybující se stín nestáhl a nezmizel. Dál místo sledoval, aby se ujistil, že se stín

nevrátí. Jedním okem stále podezřívavě sledoval obchod, ale zaklonil hlavu a nechal si tekutinu sklouznout k sevřeným rtům, které mu pivo svlažilo. Jen si tak pohrával. Pak si nechal tekutinu natéct dovnitř, ústa mu zaplavila vítaná vlna jantarového nektaru. Jeho hrdlo se během peristaltiky sevřelo v automatické potřebě polknout, a než byl schopen pivo vyplivnout, málem se udusil.

Odkášlal si a znovu se hluboce napil, prohnal si tekutinu kolem zubů a dásní jako ústní vodu. Tento doušek také vyplivl a brzy už si tenký proud piva razil cestu zpátky k baru a směrem ke kanálu.

S vychutnáváním a vyplivováním piva si dal načas, chtěl si jeho sladovou chuť pořádně vrýt do svých poničených a mizejících vzpomínek. Tohle mu bude muset vystačit na dlouhou dobu.

Rád by napěněné pivo spolkl, rád by cítil, jak mu bublá hluboko v žaludku, ale pít něco tak dlouho prošlého mu za ten zlomek uspokojení nestálo.

Věděl jsem, že by sis netroufl to vypít, řekl Hlas z toho temného místa vzadu v jeho hlavě.

Poutník zavřel oči. Ne proto, že by klid byl pryč, ale proto, že jakákoliv chvíle klidu, ve kterou kdy doufal, bude pokaždé jen iluzí, protože Hlas s ním vždy byl a vždy bude. Byl to démon a anděl a svědomí, všechno dohromady, a nebylo od něj úniku.

Poutník si nadhodil batoh na rameni, zabočil doprava a vydal se k uličce, v níž nechal stát svoji motorku. Snažil se ignorovat kočku, která ho následovala.

Pořád za námi jde.

Snažil se ignorovat i Hlas. Ten s ním celé ráno nemluvil, protože byl uražený kvůli něčemu, co Poutník řekl. Nebo

neřekl. Jestli řekl nebo ne, to Poutník nevěděl a bylo mu to celkem jedno. Tichá domácnost mu docela vyhovovala. Vlastně si přál, aby ji Hlas provozoval častěji.

Vsad' se, že příště bude chtít jídlo.

Kočka se na něj nalepila krátce po vstupu do města. Poutník viděl, že musela být v minulosti domestikovaná, nebo byla nedávno ve společnosti lidí. Byla až příliš přátelská, což by se jí mohlo vymstít. Většina zvířat zjistila, že se lidem nedá věřit, a věděla, že je lepší se od nich držet dál, nebo skončí jako sekaná.

Tato kočka tomu nebezpečí nerozuměla a pronásledovala ho od obchodu k obchodu, řapala těsně vedle něj a odběhla, teprve když Poutník vstoupil na zadní dvůr baru. U zadních dveří zahlédl převrácenou misku pro psa a v rohu stála ledabyle postavená bouda. Zřejmě tam byl cítit pach jejich vlastníka. Kočka poznala svého starého nepřítele, když už ne toho nového.

Ve chvíli, kdy Poutník seděl na stoličce uprostřed silnice a dopíjel a vyplivoval poslední doušky piva, už na kočku úplně zapomněl. Když vyskočila na kapotu auta, vytasil zbraň, prst na spoušti, než zjistil, že to malé černé stvoření je jeho pronásledovatel.

Počastoval zvíře pár nadávkami, ale to kočku nezastavilo; blížila se k němu a nijak si nevšímal zbraně, kterou jí mířil na hlavu. Poutník chvíli uvažoval nad tím, že stejně vystřelí, a dokonce natáhl kohoutek.

Kočka tiše a žalostně zamňoukala. Bez mrkání na něj zírala velkýma, jasně žlutýma očima. Zdálo se, že žhnou zevnitř.

Znovu zamňoukala.

Poutník tiše a dlouze vydechl, dokud jeho plíce nespaskly, opatrně vrátil kohoutek zpátky a schoval zbraň do pouzdra.

„S dírou v hlavě bys už takhle roztomile nevypadala.“ Zvuk jeho hlasu kočce jako přivítání bohatě stačil. Připlížila se k němu, kroutila se mu kolem nohou a předla, jako by měla v tělíčku malý motor.

Tak a teď máš tu prašivou kouli na krku, řekl Hlas.

„Vždycky ji můžu zastřelit,“ odpověděl Poutník, naklonil se dolů a poškrábal kočku za uchem.

Přestala příst a lízala pivo rozteklé na asfaltu, její růžový jazyk rychle kmital. Roztomile kýchlá, zatřásla hlavičkou a nechala zbytek tekutiny uschnout na slunci. Poutník se kočce vůbec nedivil. Pivo mu v ústech zanechalo hořkou pachutí.

Někdy bylo lepší nechat věci být.

Pousmál se, když zahlédl motorku schovanou za starou rezavou popelnicí. Byla poškrábaná, místy promáčknutá a oprýskaná, ale běžela hladce a zatím fungovala už osm měsíců, což je o tři víc než všechny předchozí, které si Poutník přisvojil. Vyvezl ji a dlaní smetl prach z vybledlé nádrže. Přehodil nohu přes její otrhané sedlo. Jedno prudké otočení klíče a stisknutí tlačítka přivedlo motorku k životu.

Přendal si batoh na obě ramena a chvíli s ním bojoval, než si zvykl na jeho váhu. Byl o dost těžší než v předchozích týdnech. Našel tu víc zásob, než čekal, ale nic dalšího už tu nebylo. Rozkládající se těla v garážích a sklepech, většinou plná ran, které si sama způsobila. To nebyla ta nejlepší společnost.

Na to máš mě, řekl Hlas.

„Myslel jsem si, že se mnou nemluvíš.“

Taky že ne, ale už se mi nechce čekat na to, až se mi omluvíš.

„Omluvím za co?“

Právě! Ty ani nevíš, co jsi udělal. Čekám už věčnost.

Poutník přestal naslouchat. Možná by měl zvážit, jestli se sem načas neuklidit. Ušetří na benzínu a zůstane tu, dokud ho potřeba nových zásob nedonutí jet dál.

Ty na jednom místě dlouho nevydržíš, řekl Hlas. Ty i já to dobře víme. A kdo ví, jestli pak ještě vůbec najdeš další jídlo a zásoby benzínu, když tu zůstaneš příliš dlouho?

Poutník neochotně uznal, že má Hlas pravdu. Stejně byl radši v pohybu. Lepší než střecha nad hlavou bylo nebe, jehož hranice netvořily zdi města, ale horizonty. Snáze tak viděl, kam míří.

Místní nás tu taky nechtějí. Ta kočka je jediná, kdo nás tu přivítal.

Poutníkovi oči se k ní automaticky stočily. Kroužila sem a tam kolem motorky a snažila se zjistit, jak se nejlépe dostat nahoru.

Vezmi ji s sebou, řekl Hlas.

Mohl by z ní být dobrý předkrm. Nebo ji můžeme za něco vyměnit.

Poutník zabručel. *Rovnou ji taky můžeš pojmenovat.*

„Možná že to udělám,“ řekl Poutník.

Sehnul se, chytil kočku za kůži za krkem, zvedl ji a posadil před sebe. Její zadní tlapky se mu sesunuly k rozkroku.

„Pokud se tvoje drápy jen přiblíží k mým koulím, je s tebou amen.“

Poutník přidal plyn a sledoval, jak kočka zareaguje na hřmot motoru. Vymňoukla, ale skoro hned se zase uklidnila.

Poutník zamručel a nasadil si zrcadlovky, které mu visely kolem krku. Jako vždy byl svět hned snesitelnější, když byl tmavší. K nosu si povytáhl šátek, který měl na volno uvázaný kolem krku. Chvilí jen tak seděl se zavřenýma očima a nasával do sebe teplo dne. Jako ještě. Nechal teplo

zvenku proniknout dovnitř. Zhluboka se nadechl skrz bavlnu. Motorka mu příjemně vibrovala kostmi. Pomalu napočítal do patnácti, protože to bylo vždycky dobré číslo, a pak kopnutím narovnal stojánek, přidal plyn a zamířil ke slunci.

Tady už nic k vidění nebylo. Poutník sledoval cestu nebo horizont, sledoval opuštěná auta a místa, kde by mohli číhat lidé, kteří by ho mohli přepadnout. Pozoroval asfalt před sebou, ze zkušenosti věděl, že by tam mohlo být něco ostrého, co by mu propíchlo pneumatiky. Už dávno si určil, kterým věcem bude věnovat pozornost, a jiné ho nezajímal. Obezřetně sledoval cedule supermarketů nebo benzinek, lékáren, nemocnic, a dokonce i knihoven. Kromě toho dával pozor už jen na své věci a na to, aby jej nikdo nepřipravil o život. A to bylo vše.

Dokud si nevšiml té dívky.

Byla ještě dost daleko, ale upoutala ho zábleskem jakési barvy. Všiml si jí jen letmo, ale vzbudila v něm záchrňv zvědavosti.

Na skládací židli u stánku u silnice seděla pubertčka a vedle ní byla opřená cedule, na níž stál nápis rukou Čerstvá limonáda na prodej. Cedule byla krásně zdobená zelenými větvičkami, které se proplétaly písmem, a v každém rohu se vyjímaly naducané citrony. *Zvědavost zabíjí*, řekl Hlas vzadu v Poutníkově hlavě. *A zadostiučinění nikoho nevzkřísí.*

Druhá kapitola

Slunce za záclonami svítilo jasně a silně. Uvnitř byla farma temná, plná stínů a ticha. Lacey seděla v babiččině křesle s pokrčenýma nohama a přes ramena měla přehozenou pletenou deku. Seděla ve starém ušáku, odrbaném a ošuntělém, s nohama domlácenýma od babiččiny hole. Rohy, o které si opírala hlavu, už neměly žádný potah a ven se dral žlutý molitan.

Lacey si tiše pobrukovala a pohrávala si s brýlemi s drátěnými obroučkami. Cípem deky jim vyčistila čočky a zvedla si je k očím. Mžourala po zaprášeném pokoji a snažila se zaostřit na rozmazané obrázky na zdech.

„Panebože babi, ty jsi byla slepá jako patrona.“

Sklonila brýle dolů a obrázky se zaostřily. Byly to především rodinné fotky Lacey a její starší sestry. Jedna, kde sedí na zemi v Kareyině pokoji a kolem se válí babiččiny staré vinylové desky. Šestiletá Lacey se usmívá do kamery a v rukou drží za okraje černou desku přesně tak, jak jí to Karey ukázala. Karey se do kamery nedívá. Ustaranýma očima sleduje Lacey, jako by počítala sekundy do okamžiku, kdy sestra upustí na zem její cennou nahrávku *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band*. Obávala se zbytečně, Lacey ji neupustila.

Vlastně jí nespada ještě dalších pět dní. Potom vyklouzla a spadla hranou na zem a rozbila se na dvě půlky.

Všechny slzy a omluvy světa Lacey před hněvem starší sestry nezachránily a Karey věděla přesně, který trest je pro ni ten nejhorší. Dva týdny s ní nepromluvila. Ani slovo. Tohle Lacey nenáviděla ze všeho nejvíc. Ticho. Dva týdny se zdály jako věčnost.

Lacey si povzdechla a v tom chladném a tichém obývacím pokoji si nasadila babiččiny brýle. Změnila tak rodinné fotky do rozostřené mazanice. Někdy, když se dívala na ty známé tváře, jí přišel dům prázdnější a ticho tisíckrát horší.

Vrznutí na chodbě jí stáhlo žaludek. Věděla, že to vychází zpoza schodů. Vždycky to bylo zpoza schodů. Zavřela oči a šeptala: „Nic tam není, Lacey. Prostě to ignoruj. Dům tyhle hloupé zvuky dělá pořád.“

Vrznutí se ozvalo znovu; ona se tam nepodívá. Nepodívá se tam. Farma je stará. Vrže, kňučí a někdy to zní, jako by se pod podlahou chystala k válce pavoučí armáda. To si tak představovala.

Vrznutí se ozvalo potřetí, a než tomu stačila odolat, odhodila Lacey deku, sundala si brýle a rozběhla se ke skříňce pod schody. Trhnutím ji otevřela, ale malý prostor byl až bolestně prázdný. Vysmíval se jí, protože to byla ona, kdo ho svou fantazií vyplnil.

Práskla s dvířky a opřela si čelo o dřevo.

„Musím odsud odejít, nebo se zblázním.“

Chvíli zhluboka dýchala a pak si začala znovu broukat. Tentokrát to byla *She's Leaving Home*, její pátá nejoblíbenější písnička od Beatles. Vstát a vrátit se do obývacího pokoje mohla, teprve až se dostala ke druhé sloce, určila si. Zvedla deku, kterou předtím odhodila, a složila ji na polovinu, na čtvrtinu a potom ji položila na křeslo. Boty už měla nasazené,

ale znovu zkontrolovala, že jsou bezpečně zavázané. Po cestě ke dveřím se zastavila v chodbě a vzala ze stolu termosku, kterou tam nechala. Když vyšla z domu, ujistila se, že jsou vchodové dveře zamčené, několikrát zalomcovala klikou a potom se vydala na dlouhou cestu k silnici.

Nápad se stánkem s limonádou byl geniální.

Co by si unavený cestovatel přál víc než cokoli jiného? ptala se sama sebe Lacey, když se dívala z okna na obdélníkový kopec hlíny za rostlinami, které vypěstovala babička. Okurky si vedly tak, jak by měly. Lacey zabila všechno, čeho se dotkla, nehledě na to, jak moc se snažila. Babička jí ráda říkala, že má obě ruce levé. Lantánám, které Lacey na hrobě vysadila, se navzdory její neschopnosti dařilo docela dobře. Než se je pokusila přesadit, prostudovala Lacey pečlivě babiččiny časopisy o zahrádkářství. Šťastně si oddechla, když na hrobu po deseti týdnech vykvetly rudé, oranžové a žluté květy. Vedle hrobu se ve dvou truhlicích krčily dva zakrslé citronovníky.

Když ti dá život citrony, tak tomu grázlovi stříkni šťávu do očí! Babička se často při takových lidových moudrostech pochechtávala. Naučila ji taky, jak udělat limonádu; takových triků znala hodně.

Lacey z těch dvou citrusů sesbírala posledních deset citronů. Ve sklepě našla skládací stůl, židli, kus dřevěné krabice a několik starých plechovek s barvou. Všechno vynesla nahoru na zahradu a hodinu strávila malováním cedule. Potom se vydala k silnici se všemi svými věcmi, usadila se a čekala.

Po pěti dnech to všechno chtěla hodit zpátky do sklepa.

Po sedmi dnech nechala všechno u silnice a bylo jí jedno, jestli si to někdo vezme.

Po deseti dnech čekání se v obavách a zároveň smířená s tím, že kolem nikdo neprojede, ráno i odpoledne znovu doplahočila k silnici, protože jak říkala babička, vzdát to je horší než to vůbec nezkusit.

Co měla jiného dělat? Nečekala zrovna pozvánku na narozeniny nejlepší kamarádky. Courtney Gillonová bezpochyby oslavila všechny narozeniny, které mohla. Poslední, na kterých Lacey byla, se odehrály před osmi lety a byly asi nejlepší, jaké si Courtney mohla přát. Byla tam žena v převleku Elsy z filmu *Ledové království* a Iron Man ve zbroji se svítícími rukavicemi. Lacey si skoro nepamatovala, jak její nejlepší kamarádka vypadala, ale dokázala si vybavit modré ozdoby na Elsiných šatech a Iron Manovo zlatorudé brnění, jako by před ní stáli včera. Vzpomínky jsou zvláštní svět.

Už kvůli Courtney Gillové ani nebyla smutná. Předtím pro ni byly narozeninové oslavy, Elsa, Anna a Iron Man velmi důležité, ale teď jí to všechno přišlo hloupé. Za posledních sedm let si ujasnila, co je důležité. Jídlo, čerstvá voda, zdraví a rodina. A tak dál seděla u stánku s limonádou a čekala.

Už patnáct dní. Včera jí došel krém na opalování. Z toho, že na slunci seděla tak dlouho, už jí vlasy vybledly přinejmenším o dva odstíny.

Zatím viděla jen jednoho člověka. Staříka na kole. Nevypadal zrovna nejlíp. Jeho sluncem spálená kůže byla rudá a lesklá a hluboké vrásky měl zanesené špínou. Projel kolem a vůbec se na ni nepodíval, a to ani když na něj zavolala a potom vedle něj několik metrů běžela. Ptala se ho na to, kam jede, odkud přijel a *jak to jde, chlape?* Dokonce mu nabídla limonádu zadarmo, ale on ji buď neslyšel, nebo ji vůbec nevnímal. Žil jen pro další záběr nohy do pedálu.

Lacey se zastavila, snažila se popadnout dech a s rukama v bok se za ním dívala, jak odjíždí.

V minulosti jí babička za mluvení s cizími lidmi nejdříve pořádně vynadala a pak jí udělala přednášku o tom, co všechno se může kvůli takové hlouposti stát. Žádné pohádky na dobrou noc. Jednou babička musela odehnat vychrtlého muže, který se jim utábořil přede dveřmi a bez jídla odmítal odejít. Lacey mu chtěla něco dát, v té době bylo ještě jídla dost, ale babička jí to zakázala. *Bylo by to jako krmit toulavou kočku*, řekla. *Jakmile člověk projeví lítost, tak už se jí nikdy nezbaví.*

Muž odešel hladový.

Pak se jednou objevila skupinka lidí. Dva muži a dvě ženy. Házeli věcmi a rozbili přední okno. Babička vystřelila z pušky, aby je přiměla k odchodu, ale oni začali sprostě nadávat, a tak babička vystřelila podruhé a potřetí. Lacey si byla jistá, že to ten chlap schytl do ramene, ale babička trvala na tom, že ho to jen škráblo. Skupinka brzy nato odešla, ale než zmizeli, stáhl si ten druhý, nezraněný muž kalhoty, dřep si a nechal jim přede dveřmi dáreček.

Tito lidé, ta nadávající skupinka a vychrtlý muž, vybočovali z normálu. Když přišli jiní, stačilo jim jen ukázat pušku a oni se hned rychle ztratili. Lacey si říkala, že dvě takové situace ještě nevyžadují tak obrovskou opatrnost. Babička ale stejně vždy vytáhla pušku a spěchala zaujmout pozici u dveří, odkud mohla příchozí sledovat bočním oknem, kdykoliv se někdo objevil. Stalo se to starou rodinnou tradicí. Když tam babička nebyla, tak to po ní musela převzít Lacey. *Na světě už moc obětavosti není*, říkala babička, *to si dobře pamatuji.*

Žhavé slunce vysoko na nebi vrhalo na zem vedle ní její stínové dvojče. Lacey bezduše zírala na ubrus a okusovala

si nehty. Hlavu měla plnou starostí. Falešně si pobrukovala svou třetí nejoblíbenější píseň od Beatles, *Blackbird*. Bylo těžké nemyslet na ta poslední dvě rajčata, která měla v kapse. Kručení v břiše ji nabádalo sníst je, ale mozek ji přesvědčoval o tom, že to ještě chvíli vydrží.

Ticho přehlušil zvuk. Lacey spustila ruce do klína a napřímila se jako pes na stráži. Všechny starosti o jídlo a krém na opalování se vypařily, když v dálce uslyšela ten krásný zvuk motoru.

V tetelícím se teple silnice se objevila motorka. Napřed bylo těžké rozeznat, kdo se to blíží, ale čím byla blíž, tím byly tvary zřetelnější. Nervózně ji sledovala, připravená předstírat, že omdlela, kdyby motorka nezpomalila. Utichající zvuk jí ale prozradil, že zpomaluje; řidič přerazoval a připravoval se zastavit. Opřela se a snažila se tvářit jakoby nic.

Lacey bylo jasné, že by babička z jejího plánu radost neměla, ona ale nevěděla, co jiného dělat. Když to neudělá, tak se zblázní. Když to neudělá, tak už nikdy neuvidí svou sestru. To ticho a hlad už se nedaly vydržet.

Třetí kapitola

Poutník si okolí zběžně prohlédl a nevšiml si žádného místa, na kterém by se mohli skrývat zloději. Ta dívka si opravdu postavila stánek uprostřed opuštěné dálnice. V okolí byla jen jedna, asi kilometr vzdálená farma.

Mňam, citrony, komentoval Hlas. Ty citrony rád.

Poutník dojel ke stánku a zastavil v dosahu plastových kelímků, srovnaných na ubruse. Vždy když se Poutníkovi oči odvrátily od ručně psané cedule, za vteřinu se k ní znovu vrátily. Ty žluté citrony v něm probouzely vzpomínku. Vzpomínku pohřbenou hluboko pod ochrannou vrstvou hlíny. Poutník ji ale nevyhledával, bylo zbytečné rušit klid.

Dívka si prohlížela Poutníka a jeho motorku a nikdo nic neříkal. On si ji taky prohlížel. Svůj pohled maskoval slunečními brýlemi. Byla čistá, což ho překvapilo, a vypadala zdravě. Oči měla jasné a bystré a byla v nich ta trocha opatrného podezření, na které byl zvyklý. Řekl by, že jí nebude víc než osmnáct, ale bylo těžké to určit přesně, protože seděla. Výška byla dobrým ukazatelem věku.

Vsadím se, že je jí šestnáct, řekl Hlas.

Poutník se s nikým ze zásady nesázel, a především ne s hlasy, které nemají tělo.

„Hezká kočka,“ řekla dívka, když konečně skončila se svou inspekci.

„Hezký stánek s limonádou.“

Na chvíli se pousmála. „Dáš si? Sama jsem ty citrony vymačkala.“

„To záleží.“

„To záleží na čem?“

„Na tom, jestli se se mnou napiješ.“

Mlčky na něj zírala. Pohledem ho probodávala, jako by se snažila v otázce najít nějaký skrytý význam.

„Chceš, abych se s tebou napila? To je všechno?“ Bylo jasné, že mu nevěří.

Kývl. „To je všechno. Čestné skautské.“

Tentokrát jí úsměv vydržel déle. „Jako skaut mi moc nepřipadáš.“

Pochyboval, že někdy nějakého skauta viděla, ale radši mlčel. Došlo mu, jak hrozně musí vypadat jeho vlasy, ale nijak si je neupravil. „Klamu tělem,“ řekl.

Vlastně ani neměl žízeň. Měl ještě polní láhev plnou čerstvé vody a další dvě láhve byly v levém přepravním boxu motorky. Chtěl spíš ukojit zvědavost.

„Projel kolem někdo?“ zeptal se. „Nějaká skupina lidí?“ Před pár dny si všiml velké skupiny pěti nebo více aut. Byla jako zvláštní úkaz. V dálce zvířila tolik prachu, že silnice zmizela. Nomádské skupiny takové velikosti byly neobvyklé. Jejich rychlost a směr Poutníka překvapovaly a on dumal nad tím, kam asi míří.

Dívka se natáhla pro velkou stříbrnou termosku. Nalila limonádu do dvou kelímků a do každého hodila kousek citronu. „Ne. Taky hledám nějaké lidi, ale jediní, koho jsem viděla, byl chlápek na kole a teď ty. Proč? Hledáš někoho?“

„Ne,“ řekl. „Nikoho konkrétního.“

Dívka položila termosku stranou, zvedla oba kelímky, natáhla se přes stůl a jeden mu podala. Odlesky citronových plátků se jí zaleskly na prstech. Zdálo se, že její kůže vstřebává jejich světlo. Špičky prstů jí zářily. Zlatá záře se jemně vytrácela a po chvíli zmizela úplně. Když si od ní bral limonádu, její prsty už zase vypadaly všedně. Poutník svůj překvapený výraz skryl za kelímkem.

Další překvápko? Musíš si dát bacha, abys to nepřehnal a nekleplo tě, řekl Hlas.

Poutník ho ignoroval. Zajímalo ho, jak tu limonádu zchladila, obzvláště proto, že plynu bylo málo a ledničku mohl na delší dobu pohánět jenom generátor. Elektřina nefungovala už roky. Některým šťastlivcům ji vypnuli až za týden, jiným už za pár dní. Systémy poškodili naštvaní a vyděšení zaměstnanci, kterým našeptávali démoni. Dlouhá léta bylo lidstvo smířené s možností vypuštění atomových bomb, s válkami nebo s tím, že se s nimi konečně vyrovná Matka příroda. Nic je však nepřipravilo na útok zevnitř. Proti nebezpečí zevnitř nebyla zřízena žádná ochrana. Takže se lidé ve strachu vypařili, utekli před ostatními, ale sami před sebou utéct nedokázali. Paranoia a strach o přežití se staly novými zákony.

A já tvým věrným parťákem, řekl Hlas pyšně.

Poutník nepřesvědčeně zamručel. Spíš než parťákem by řekl přítěží.

To není fér, stěžoval si Hlas. *Mohlo by to být mnohem horší, víš?*

Dívka zvedla svůj kelímek k přípitku. Neměla ani tušení o Poutníkových myšlenkových pochodech. „Na zdraví!“

Poutník zvedl svůj kelímek a stáhl si šátek z úst.

Dívka hltala z toho svého a štihlý krk se jí rozzářil žlutě, když rychle polykala. Poutník ji pozoroval a napil se, až když vypila půlku své limonády. Byla kyselá, ale oslazená tak,

že když polkl, už se chtěl napít znovu. Kelímek vyprázdnil třemi dlouhými doušky, lehce vydechl a slízl poslední kapku, která se vinula dolů po stěně kelímku.

Dívka ho s výrazem zadostiučinění sledovala. „Až tak dobrá, jo?“

Přimhouřil oči, i když to přes skla jeho brýlí nemohla vidět. „Docela ušla,“ uznal.

Rozesmála se. Zvuk to byl zvonivý a přirozený. Zarazilo ho to. Už dlouho smích neslyšel.

Další plusové body! posmíval se Hlas.

„Tak,“ pokračovala dívka, „a teď přichází otázka platby.“

Platba. Samozřejmě.

Poutník mlčel.

Nahnula se k ceduli a prstem poklepala na slovo „prodej“.

„Nic na světě není zadarmo, příteli,“ řekla.

„Jasně. Takže kolik jsem dlužný?“

„Svezení.“

Žaludek se mu sevřel a špatný pocit ho donutil se zamračit. „Ne.“

Jeho temný pohled ani odmítnutí na ni nijak nezapůsobily.

„Měl ses zeptat, než ses napil. To jsi neudělal, takže teď musíš zaplatit.“

„Kelímek limonády není totéž co benzin.“

„Možná že ne, ale doba si žádá vyšších cen.“

Neodpověděl.

Dívka se zamračila. „Podívej, buď se můžeš zachovat slušně a zaplatit, nebo tu budu sedět a čekat na někoho dalšího, kdo pojede kolem. Co když ten někdo ale slušný nebude? Co když mě unese? Nebo něco horšího?“

Bylo mu jasné, co tím myslela. Šestnáctiletá holka, která nedokázala říct *znásilnění* nebo *šukání* a věřila, že ještě

existuje nějaká čestnost. Takové zastaralé názory a výrazy. Zahleděl se na cestu k farmě. Jak dlouho už se tam skrývala?

A jak ví, že my jí nic horšího neprovedeme? zeptal se Hlas.

Kočka, která byla doteď v jakémsi vibracemi vyvolaném transu, se oklepala a pořádně se protáhla. Seskočila z motorky na stůl a očíhávala Poutníkův prázdný kelímek.

Dívka se k ní bezděky natáhla a prsty ji podržela za oušky. Zvíře si to užívalo, naklánělo hlavu a třelo jí obličej o dlaň.

„No ták, Skaute,“ řekla tiše dívka. Koukala se mu zpříma do očí. „Potřebuji jen svést do Vicksburgu. Stejně míříš tím směrem. Pak se mě hned zbavíš, slibuji.“

Zahleděl se do dáli a přemýšlel.

I kdyby tím směrem nejela ta skupina, řekl Hlas, neznamená to, že tady není nikdo další. Když tu bude sedět a ptát se cizích lidí na odvoz, určitě se jí něco stane. Ale jestli ji tu chceš nechat, tak je mi to jedno. Kočka už taky vystoupila. Může to být jako za starých časů, jenom ty a já. Dva kámoši na cestách. Pokecáme a...

„Do Vicksburgu, ale dál ne,“ skočil Hlasu do řeči Poutník. Pozoroval vybledlou žlutou čáru na silnici, rozpínající se do dáli. Záměrně se jí nezeptal, proč tam chce jet. Nic mu do toho nebylo.

„Dál ne,“ souhlasila dívka.

Nemusel se na ni ani podívat, věděl, že se usmívá. Její hlas ji prozradil. „Tu limonádu vezmi s sebou,“ řekl jí.

* * *

I přesto, že měl na zádech batoh, vklouzla dívka hladce na sedadlo za ním. Kdyby stáli vedle sebe, tak by mu stěží dosáhla k hrudníku. Přemítal, jak dokázala tak dlouho přežít o samotě.

Ukázala směrem k farmě a požádala ho, jestli by se tam mohli zastavit pro nějaké její věci. Natočil motorku směrem k silnici a zamířil přímo k domu. Uznal, že chtěl dívku trochu postrašit a schválně jel po tak nestálém povrchu příliš rychle. Možná ji chtěl vyděsit natolik, aby si tu cestu rozmyslela, ale každý výmol a smyk ji jen rozesmál.

Když se přiblížili k farmě, pořádně si dům prohlédl, jestli se třeba nepohnuly záclony, ale nikde nikdo nebyl. Velké vitrážové okno na průčelí domu bylo zatlučené prkny a na střeše chybělo pár tašek. Omítka byla nevábne světle šedá a na místech se loupala jako suchá kůže. Tento dům už něco zažil. Vystupovala z něj jakási aura rozkladu a smrti. Poutník i přesto neztrácel ostražitost.

Prudce zabrzdil a zastavil před schody ke dveřím. Otočil se na ni, a když uviděl její veselý výraz, cítil, jako by mu někdo do žaludku upustil kámen.

„Koukám, že s tebou budou samé starosti,“ řekl. „To je úplně jasné.“

Doširoka se usmála. „Nebuď takový pesimista. Hned se vrátím, ano? Nikam nechod.“ Zmizela v domě a vchodové dveře nechala dokořán.

Starosti budou to nejmenší. Přivede nás do hrobu. Hlas zněl smířeně.

„To je ještě pesimističtější než to, co jsem řekl já,“ řekl Poutník.

Moje práce je být co největším pesimistou. Ty jsi na přemýšlení nad takovými věcmi moc hloupý. „Bude s námi jen chvíli. Než nás napadne se jí zeptat na jméno, bude už dávno pryč. Navíc jsi mě k tomu přemluvil ty.“

No jo, na chvíli mě opustil zdravý rozum.

Chvíli hladil kočku, ale pak ho přemohla netrpělivost. Odstrčil kočku botou a vzal schody po dvou. Zastavil se

těsně za dveřmi, oči mu kmitaly sem a tam, prozkoumával každou píď místnosti.

Bylo tam jako v hrobě, ale dost jasno. Sluneční světlo pronikalo skrz všechna přední okna a husté záclony mu moc nebránily. Všechno pokrývala tlustá vrstva prachu. Zábradlí u schodů do prvního patra, květované koberce, stůl u zdi se starým číselníkovým telefonem, opřená hůl. Udělal další krok, jeho kroky zněly na kobercem pokryté dřevěné podlaze těžce a dutě. Přes výklenek vlevo se vcházelo do pohodlně vypadajícího salonku s naducanými křesly a staromódním kamenným krbem a klenutý průchod vpravo vedl do nepoužívané jídelny. Uprostřed stolu pro osm lidí byla velká výzdoba z umělých květín, vybledlá a zašedlá. Po dívce ani stopy.

Chtěl se podívat do kuchyně, a tak zahnul doprava přes jídelnu. Sundal si brýle, protože ho světlo přestalo bodat do očí, a nechal je viset za ohnutý konec nožičky. Ruka mu spočinula na 9mm poloautomatické zbraní, kterou měl v pouzdru u pasu.

Dlaní zatlačil na křídlové dveře a dostal se do velké, prosvětlené kuchyně. Tato místnost byla čistá, nikde ani smítko prachu. Kuchyňská linka byla pokrytá různými miskami, sklenicemi, lžícemi a zjevně hodně využívaným, poškrábaným prkýnkem. Na přípravu limonády zbylo ještě několik citronů. Dívka tam nebyla.

Koutkem oka zahlédl pohyb. Byla na zahradě. Sledoval ji, jak si klekla vedle jakéhosi kamenného útvaru.

Doufám, že se nemodlí. Bohové a náboženství jsou v současnosti jen na obtíž.

„Ticho,“ řekl Poutník, myšlenkami někde jinde. Přistoupil blíže k oknu a dál dívku sledoval.

Ozvala se hlasitá rána. Instinktivně se skrčil a otočil se se zbraní v ruce. Kočka olizovala cukr, který vysypala na

stůl. Vedle její zadní tlapy se kutálela shozená sklenice. Vypadala, že je jí úplně jedno, že už jí dnes podruhé mířil pistolí na hlavu.

Myslím, že chce, abys ji zastřelil.

„To taky udělám.“

Vrátil zbraň do pouzdra a otočil se zpět k oknu. Dívka mířila směrem k němu a v náruči držela hliníkovou krabici. Prošla kolem houpacího pro děti a velkého kusu hlíny, pokrytého spoustou květů.

Šel jí vstříc k zadním dveřím. „Co je v té krabici?“

Šlehla po něm podezřívavým pohledem. „Co je ti po tom?“

„No, jestli chceš jet se mnou, tak se to bude muset vejít na motorku. A protože je to moje motorka, tak rozhoduju o tom, co poveze.“

Zamračila se na něj a on stěží udržel vážnou tvář. Hluboce si povzdechla a řekla: „Maso.“

„Maso?“

„Ano, maso. Jsi snad hluchý?“

„Ne, hluchý ne. Jen překvapený. Kde jsi sehnala maso?“

Ušklíbala se. „Tam, odkud se bere všechno maso. Ze zvířete.“

Protáhla se kolem něj a postavila krabici na linku. Kočka překvapeně zamňoukla, seskočila ze stolu a utekla z kuchyně. Dívka zmizela do komory a po chvíli se vrátila s rolí pečicího papíru a klubíčkem nitě. Zatímco přebalovala maso z krabice na papír, vyprávěla.

„Babička chovala slepice a taky pár koz. Kozy sice nejsou na maso moc dobré, maso je tuhé a šlachovité, ale je to lepší než nic. Chvíli dávaly mléko, ale pak už nám jen spásaly trávu. Jako takové lepší sekačky. Trávu jsme ale měli krásně krátkou, to se jim musí nechat.“

Udělovalo na něj dojem to, jak rychle a šikovně maso zabalila. Očividně to nedělala poprvé.

„To když jsem se rozhodla odejít,“ řekla a zavázala nit podél balíčku, který otočila, udělala to samé na druhé straně a pak ho zavázala. Balíček byl teď úhledně zabalený jako dárek. „Pošly by hladem, nebyly totiž dvakrát chytré. Tak jsem je zabila a maso očistila tak, abych ho mohla vzít s sebou. Nechala jsem ho dole ve studni, aby bylo v chladu, dokud nenajdu odvoz.“

„Ve studni,“ řekl a v hlavě mu zaznělo protáhlé *ahááááá*. „Tím se vysvětluje ta studená limonáda.“

Záhada vyřešena, řekl Hlas.

„Přesně tak. Tenhle trik mě naučila babička. Náš generátor za bouřky vždycky vypadal.“

Poutník si všiml, že o babičce mluvila v minulém čase. Podíval se na prázdné sklenice a mísy vedle dřezu. Vzpomněl si taky na zaprášenou hůl v chodbě. Zdálo se, že už tady babička nebydlí. Určitě to byl nějaký dlouhý, smutný příběh, ale Poutník se na něj dívky nezeptal. Příběh každého člověka byl dlouhý a smutný.

Dívka si otřela ruce o vybledlé džíny. Maso bylo zabalené ve čtyřech papírových balíčcích.

„Myslíš, že se ti to tam vejde, Skaute?“

Dlouze a trpělivě se na ni zadíval, schválně dlouho nic neříkal. „Řek bych, že jo.“

Na chvíli zaváhala, ale pak zamířila k němu. Když si strčila ruku do kapsy, jeho ruka automaticky zamířila ke zbrani, ale ona jen vytáhla malý, červený míček. Nabídla mu ho.

Zkoumavě si ho prohlédl.

„Jestli ho nechceš, tak ho sním. Měla jsem dvě, ale to svoje jsem snědla už venku.“

Rajče. Ze všeho, co mu mohla nabídnout, to bylo zrovna rajče.

„Já rajčata nerad,“ řekl.

Zatvářila se zmateně. „Cože? Vsadím se, že to jsou roky, co jsi naposled viděl čerstvou zeleninu, natož abys ji jedl, a ty si nedáš, protože ty rajčata nerad?“

„Přesně tak. Navíc je to ovoce, a ne zelenina.“

„Ovoce, to je snad jedno. Vážně ho nechceš?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ale děkuji.“ – „Rajče poprvé, podruhé...“ Pomalu si ovoce přibližovala k ústům, trpělivě čekala, až ji zastaví. Nezastavil ji a ona si rajče vložila do pusy, celé najednou, nijak se nesnažila si ho vychutnat.

Chvíli nepokrytě sledoval, jak žvýká.

Promluvila s plnou pusou. „Ty mi svoje jméno neřekneš, co?“

Poutník hned zbystřil. Nechtěl jí říct své jméno a ani nechtěl znát to její. „Cesta do Vicksburgu trvá dva dny a pak jdeme každý svou cestou. Jména ani nic osobního si vyměňovat nemusíme. Bude to tak lepší.“

Dívka naklonila hlavu na stranu, jako by o tom uvažovala. „Bude těžké dostat se ti pod kůži.“

Rozhodl se s ní jednat jako s tou kočkou. Bude ji ignorovat. Otočil se a zamířil ke křídlovým dveřím. Přes rameno na ni houkl. „Sbal si svoje věci. Dávám ti pět minut a pak odsud padám.“

„Ano, pane,“ řekla. Měl pocit, že mu zasalutovala, ale neotočil se, aby se podíval.

Čtvrtá kapitola

Nevěděla, co si o něm myslet. Byl strohý a pohled měl až moc obezřetný. Byla si docela jistá, že neví, co je úsměv, ale čekat na někoho dalšího, kdo by projel kolem, by bylo hloupé. A Lacey hloupá nebyla.

A i kdyby se nějakým úžasným zázrakem objevil nějaký další cestovatel, což bylo dost nepravděpodobné, jak by si Lacey mohla být jistá, že by jeho úmysly byly horší nebo lepší? Koneckonců tento muž a ten stařík byli jediní lidé, které za poslední tři měsíce viděla. Pravdou bylo, že jistá si být nemohla. Žaludek ani žádná další část jejího těla se zatím neozývala, což jí zatím stačilo.

Tohle bylo podruhé, co opustila farmu od té doby, kdy jí začal nový život. Život, který tvořily čtyři zdi farmy, babička, zvířata, zahrady a její každodenní nekonečné povinnosti. Už tomu bylo šest let, co farmu opustila poprvé. Šla s babičkou pro zásoby do blízkého města. Výlet to byl krátký a rychlý a babička jí nakázala, aby se dívala na zem a nikam jinam. Lacey dobře věděla, že je lepší poslechnout. Žolíky jí začínaly jít a ona nechtěla, aby ji babička potrestala tím, že s ní nebude hrát. Zvlášť teď, když měla Lacey tak blízko k výhře.

Když dorazily do města, zahlédla Lacey nějaká těla, ale jen koutkem oka, protože si netroufala se na ně kouknout zpod ofiny. Zírala do prostoru pro nohy jejich starého auta a srdce jí bilo tak hlasitě, že málem přeslechla, jak jí babička říká, že už může zvednout hlavu. V tu chvíli už auto stálo před obchodem. Venku bylo horko.

Když Lacey vystoupila ven, všimla si, jaké je tam ticho. Nikde žádný ruch dopravy, žádný drncající zvuk koleček nákupních vozíků, žádné hloučky lidí, žádný smích, žádný pláč malých dětí otrávených tím, že je rodiče vlekli kolem regálů a nedovolili jim na nic sahat. Žádné pípání skeneru u pokladen. Jediné, co bylo slyšet, byla babiččina nepravidelná chůze a zvuk její hole, když prošla kolem předku auta.

Vítr na chvíli změnil směr a odfoukl Lacey vlasy na záda. S větrem přišel ostrý zatuchlý pach vajec, jako by byl obchod postavený na skládce a všechny zbytky se rozložily do polévkovitého, zkaženého bláta. Směr větru se za okamžik zase změnil a pach zmizel.

Hodinu strávily nakládáním vody v láhvích, různého náčiní, zásob a dalšího jídla do auta. Lacey se od babičky nehnula na víc než pár kroků. Ticho za jejími zády ji dráždilo, klepalo jí na rameno a čekalo, až se otočí tam, kde, jak si myslela, na ni bude zírat řada mrtvol přitlačených k vitrině obchodu. Lidé ležící v uličkách, a to především v té s náradím s kladivy a ručními pilkami. Přes pás u pokladny visící prodavačka, dlouhé blond vlasy chycené v mechanice. Lacey se na žádného z nich nepodívala a babička ji vždy, když na někoho narazily, popohnala. Jak si alespoň představovala.

Výlet zabral dvě hodiny a Lacey byla ráda, že je zpátky doma, kde může dýchat suchý pouštní vzduch a sladkou vůni, kterou ji vítaly babiččiny květiny.

Ted' se své dětské představivosti musela smát. Smála se tomu hloupému strachu, který měla v obchodě. Nemohla ale zapomenout na to, jak moc si přála, aby auto zrychlilo, aby babička přidala plyn. Chtěla být od toho města duchů co nejdál.

* * *

Už si sbalila většinu toho, co chtěla. Bylo toho překvapivě málo. Všechno na farmě bylo plné vzpomínek a brát s sebou věci jen z nějakých sentimentálních důvodů se jí zdálo zbytečné. Lacey byla vychovaná prakticky; pokud to k ničemu nebylo, tak nemělo cenu to dál vlastnit. Cestovní tašku už měla připravenou u postele dva měsíce.

Vynesla věci ven, vyhnula se kočce, která se olizovala v pruhu světla na schodech.

„Doufám, že je to už všechno,“ řekl ten vysoký muž. U nohou měl otevřený batoh a jedno víko bočního boxu motorky bylo odklopené.

„Je to všechno.“ Všechny svoje věci postavila vedle těch jeho a očistila si ruce. „Odkud jsi? A kam míříš? Kolik lidí jsi potkal?“

Nadzvedl jedno obočí, sehnul se a začal dávat její věci do batohu. „Docela dost. Většina z nich ale byly mrtvoly.“

Chvilí na něj zírала, neschopná slov. Olízla si rty. „Mrtvoly. Jakože se zabili?“

„Mrtvola jako mrtvola. Je jedno, co se jim stalo.“

„Babička říkala, že se všichni zbláznili.“ Pozorně ho sledovala a čekala na jeho reakci. Ani k ní nevzhlédl.

„Jo, ruplo jim v bedně,“ řekl.

„Takže jsi byl ve větších městech?“

Přikývl, stáhl batoh elastickou šňůrou a uvázal vršek.

„Tam přece musí být nějakí lidé, ne? Někaké skupiny a tak?“

„Města jsou nebezpečná. Jediní lidé, které tam můžeš najít, jsou žebráci, lupiči a ti, kteří to nemají v hlavě v pořádku. Pokud tam nemusíš, nechod tam, tím se řídím já.“

„A kde jsou?“

„Kolem několika osad jsem projel, ale ničí návštěvu tam dvakrát neocení.“

„Proč ne?“

Narovnal se a dal si ruce v bok. Svýma obezřetnými očima si ji nepříjemně dlouho poměřoval. „Nejsou zrovna důvěřiví.“

„Co tím myslíš?“

Zadíval se na dům, přimhouřenými očima zkoumal okna a omítku a pak se na ni znovu podíval. „Už tady nějakou chvíli jsi.“

Nebyla to otázka. Zamračila se a cítila, že by se měla bránit. Rychle mu odpověděla. „Jo. Vyjely jsme naposled, když byl ještě nějaký benzin,“ lhala. Babička vyjela, Lacey to neměla dovoleno „Pro zásoby a tak. Ale ne daleko, nikdy ne do města.“

„To je dobře. Hele, má se to takhle. Pokud máš štěstí a najdeš si místo, kde se můžeš zašít a můžeš tam pěstovat jídlo, aniž by tě někdo napadl, tak je tam nejlepší zůstat. Asi jako tady. Vlastně je nejlepší se lidem úplně vyhnout. Viděl jsem, jak se dva muži navzájem zabili kvůli špatnému slovu. To se vážně stalo, nedělám si legraci.“

Věřila mu. Dokonce byla přesvědčená, že ani žertovat neumí.

„Pořád chceš odejít?“ Hrudník měla celý stažený. Došlo jí, že od začátku rozhovoru pořádně nedýchala. Pomalu se nadechla, dávala si pozor, aby nebylo poznat, jak moc ji jeho slova zasáhla.

Lacey si vzpomněla na poslední telefonát, který s babičkou obdržely. Vzpomínala na něj skoro každý den, a to zvláště posledních pár měsíců od babiččiny smrti.

Číselníkový telefon se domem rozezněl jako alarm.

Z chodby se ozval babiččin hlas. „Talbotovi.“ Chvilí bylo ticho a pak řekla: „Zlatíčko, uklidni se, není ti rozumět.“

Lacey zpozorněla. Babička říkala *zlatíčko* jen jí a Karey. Odložila misku s cereáliemi a přešla z obývacího pokoje do chodby. Babička na sobě měla jednu ze svých oblíbených zástěr, tu s růžovými růžemi, a k tomu pracovní boty a ponožky. Šedé vlasy nosila v té době krátké, stočené na každé straně do křídýlek, hebkých jako peříčka.

„Ne, je tady se mnou,“ říkala babička. „Jistě... jistěže jsme v pořádku. Co se děje? Slyším plakat dítě.“

Lacey došla k babičce po špičkách, ale ona se k ní otočila, jako by ji cítila. Když Lacey uviděla její výraz, zastavila se a zaplavila ji vlna strachu.

„Babičko, co se...?“ Babička ji umlčela zvednutou dlaní. „Co myslíš tím, že je David...?“ Vykulila oči a hned poté je přimhouřila. Rty stiskla tak silně, že ztratily barvu. „Ano, říkala jsi mi o těch divných věcech, které Susan řekla minulý týden, ale já... Ne, nemám zapnutou televizi, ale můžu...“

Lacey se kousla do tváře a netrpělivě sledovala babičku. Nevěděla nic o žádné konverzaci, kterou měla babička minulý týden o Kareyině sousedce.

„Poslouchej mě, drahoušku,“ řekla babička. „Poslouchej. Nezní, jako by byl sám sebou. Musíš...,“ babička se zarazila, poslouchala a pak rychle zavrtěla hlavou. „Ne! To nedělej! Vezmi Addison do prvního patra a zabarikáduj se. Je mi jedno, co řekl! Udělej, co ti říkám. Udělej to. Hned teď!“

„Nech mě s ní promluvit,“ řekla Lacey a natáhla se po sluchátku. „Potřebuji s ní mluvit.“ Něco se dělo, něco, co i Laceyina devítiletá mysl chápala jako něco hrozného s velkým H. Potřebovala mluvit se sestrou, ale babička ji chytila za ruku a stiskla tak silně, až to zabořelo. Lacey cítila, jak

rudne. Frustrace jí zaplavila hrud' a krk a ona cítila, jak ji dusí. Slzy měla na krajíčku, ale nerozplakala se.

„Karey?“ řekla babička. „Karey, co se děje? Mluv se mnou.“

Pak Lacey zaslechla hlas své sestry. Křičela, vyděšeně a tak hlasitě, že babička odtáhla hlavu od sluchátka. „Nejezděte sem, babičko! Neber sem Lacey! Něco není v pořádku, není to jen David, něco se děje venku na ulici. Říká děsivé věci. Slib mi to, babi! Slib mi to!“

„Slibuji, drahoušku, slibuji! Ale nevím, co...“

„Panebože! Panebože, Davide! Co se děje? Co to...“, hlas Laceyiny sestry utichl.

Lacey už to bylo jedno. Bylo jí jedno, že jí babička vynadá kvůli špatnému chování. Vytrhla jí z ruky sluchátko a přitiskla si ho k uchu. Bylo teplé.

„Karey! Karey, tady Lacey! Haló? Karey?“

Na druhé straně bylo mrtvolné ticho.

Praštila sluchátkem a znovu ho zvedla. Zpoměti vytočila sestřino číslo. Poslouchala. Znovu praštila sluchátkem a znovu vytočila číslo, protože se jí ruce klepaly tak, že možná číslo špatně zadala.

Babička z jejího výrazu poznala, že se na druhé straně nikdo neozývá. Šla k televizi a zapnula ji.

Chaos. Zprávy byly plné křiku, pláče a projevů plných viny, lítosti a zoufalství. Na všech kanálech běžely živé přenosy kamer padajících z výšky, jak se neuvěřitelně rychle přibližují k zemi, a záběry lidí, jež se zběsile vrhali před projíždějící auta. Babička televizi vypnula předtím, než mohla Lacey zahlédnout něco dalšího, a od té doby vždy, když byla v místnosti, byla televize vypnutá. I když Lacey zahlédla jen pár minut zpráv, nic z toho, co viděla, jí nedávalo smysl. Většinou to byly jen zmatené záběry

a nesouvislý komentář plný nesrozumitelných sdělení. Televize byla slyšet jen večer, když si babička myslela, že Lacey spí. Lacey sedávala v pyžamu na schodech, kolem se míhaly bílo-šedé záblesky z televize a zvuk byl zeslabený na minimum. Babička se brzy tajně dívat přestala, kanály televize byly postupně zrušeny.

Ptal se, jestli odsud chtěla někdy odejít. Dívala se na toho vysokého muže, jenž ji sledoval a čekal na odpověď, a snažila se dýchat pomalu, aby působila normálně. Chtěla?

„Ano, pořád chci odejít,“ slyšela sama sebe odpovědět.

„Fajn. Potřebuješ ještě něco? Chtěl bych odjet ještě dneska.“

„Ach. Jasně. Dáš mi ještě pět minut?“

Kývl a ona spěchala zpátky. Rozklepaně doběhla ke schodům a zmizela ve stínu domu. Propletla se domem, jednou rukou se přidržovala zdí a zamířila do kuchyně, kde bez zastavení doběhla k zadním dveřím a otevřela je do zahrady. Dopadla na kolena vedle kopce hlíny s rozkvetlými lantánami, kde byla pohřbená její babička, a snažila se nadechnout.

„Možná že je to špatný nápad, babičko. Příšerný nápad. Ježíši.“ Podívala se přes rameno, aby se ujistila, že nešel za ní. „Ne, já to zvládnou.“ Zavřela oči. „Nebud' strašpytel, Lacey. Dělej. Vзмуž se.“

Když otevřela oči, zjistila, že kouká na hrob. Její dech se uklidnil. Cítila se klidnější a jistější. „Mám sbaleno a odcházím. Nemůžu tu zůstat. Umřela bych.“ Najednou se cítila hloupě, že mluví nahlas sama se sebou. Rozhlédla se po zahradě. Napřed po zchátralém oplocení, které potřebovalo nutně opravit, a pak po své houpačce obrostlé rzí. Kousla se do tváře a donutila se otočit zpátky k suché, šednoucí hlíně před ní.

„Promiň, babičko. Nerada tě tu takhle nechávám. Přeji si lehnout na zem, usnout a probudit se, až bude všechno v pořádku.“ Květiny se jí rozmazaly před očima a ona se zadívala jinam. „Víš, co je na tom nejhorší?“ šeptala Lacey a zírala na houpačku, kde sedávala jako dítě a radostně křičela, když ji babička houpala výš a výš, vždycky výš, než si Lacey myslela, že je možné. „Ne to, že odsud odcházím. Bojím se, ale se strachem jsem smířená. Nejhorší je, že tě tu nechávám.“ Všechny snahy udržet slzy byly marné, vydraly se ven a v hrudi jí uvízl nářek. „Vím, že pod tou hlínou je jen tvoje tělo, a vím, že mě neslyšíš, ale já tě tu nechci nechat samotnou. Je hrozně těžké tě tu nechat úplně, dočista samotnou.“

Poslední dvě minuty, které jí Poutník věnoval, strávila Lacey na houpačce. Odstrkovala se od země, houpala se sem a tam a představovala si, že je to babička, kdo ji postrkuje.

Pátá kapitola

Dívka cestovala nalahko, za což byl Poutník vděčný. Většinu toho, co měl v batohu, se mu podařilo přendat do úložného prostoru motorky. Potom přidal maso a pár konzerv do dívčina menšího tlumoku, svázal k tomu balík jejího oblečení a všechno to nacpal do svého poloprázdného batohu. Když se znovu narovnal, mířila zrovna směrem k němu. Přes rameno měla přehozenou pušku a v ruce krabici s municí. Zbraň držela sebejistě, snad i ležérně.

Její přirozená naivita ho trochu ohromovala, pod ní bylo vidět něco ještě silnějšího. Překvapilo ho to. U silnice seděla jen s termoskou limonády, ale očividně ji někdo v minulosti naučil, jak zacházet se zbraní. Ta stará bojovnice s holí, o které mluvila? Znovu se zahleděl na zabarikádované okno a pak zpět na dívku. Byl zázrak, že obě tak dlouho přežily.

„Umíš s tím?“ zeptal se jí a bradou ukázal na zbraň.

„Docela jo.“

Zamručel a podal jí batoh. „Tohle budeš mít při jízdě u sebe.“

Prohlídla a poměřila si to zavazadlo. Sejmula pušku z ramene, opřela ji o bok motorky a otočila se k němu zády.

Pomohl jí nandat popruhy. Batoh nebyl nijak těžký, ale Poutník zaslechl, jak mumlá něco o oslech.

„Co to máš s očima?“ zeptal se jí, když se na něj otočila. Byly červené a podlité krví. Doufal, že není nemocná. To by mohl být problém.

Dívka si otřela nos do rukávu a popotáhla. „Nic s nimi nemám. Jsem v pořádku.“

„Hm. Potřebuješ jít na záchod, než pojedeme?“

Odměnila ho zvednutým obočím. „Nejsou mi tři. Pořád mám ještě kontrolu nad svým močovým měchýřem. Víím, kdy potřebuju jít.“

„To je dobře. Nechci, aby ses mě po pěti minutách cesty ptala na to, jestli můžeme zastavit.“

Přetáhl si přes ústa šátek a s lehkým pobavením sledoval, jak dívka vytáhla dlouhou, tenkou, bavlněnou šálu a obmotala si ji kolem dolní části obličeje. Byla temně rudá se střapci. Taky vyndala sluneční brýle a nasadila si je. Měly velká skla. Vypadala v nich jako malá moucha.

Když se sehnula, aby zvedla kočku, klopýtla o několik kroků dopředu, protože nebyla na tíhu batohu zvyklá. Musel zadusit nutkání se usmát. I pod brýlemi byl poznat ten podrážděný pohled, který mu věnovala.

Přehodil nohu přes motorku, usadil se a převzal tu pravičnou kočičí kouli, kterou posadil na nádrž. Potom strávil několik minut tím, že přidržoval motorku, zatímco se dívka snažila vylézt za něj.

„Podrž to,“ řekla úsečně a strčila mu pušku. Nakonec mu napůl stáhla tričko, než se tam dokázala vyšplhat.

Poplácala ho po rameni. „Všechno připraveno.“ Natáhla se pro pušku a on ji dívce předal.

Nastartoval motor a cítil, jak se za ním vrtěla, když se usazovala. Bylo zvláštní mít u sebe přitisknutou teplou,

dýchající osobu, a ještě divnější bylo cítit vnitřní strany jejích nohou natisknutých k jeho vnějším.

Nezvykej si na to, varoval ho Hlas.

„Nebudu,“ řekl tiše, aby to dívka neslyšela.

Šestá kapitola

O ničem se nebavili, na to byl příliš hlasitý vítr, ale když míjeli cedule měst, otáčela se Lacey, aby na ně mohla přes rameno zírat z odboček na silnici. „Podívej! To je ono! Ta značka! Tohle je nejdál, co jsem kdy byla!“

Bezhlesně se smála a díky tomu záchvěvu vzrušení se cítila jako ve stavu beztlíže a jako by byla na nějakém plánovaném výletě, který sliboval *krásné památky a životní dobrodružství, nebo vám vrátíme peníze*. Dál koukala přes rameno, když vtom vykopla motorka závoj prachu, který zastínil ceduli města a s ní i její smích.

Musela muže svírat až moc, protože se pod jejíma rukama ošil. Byl to podrážděný pohyb ramen. Uvolnila stisk a posadila se zpátky, čelem vpřed. Jenom na chvíli sklonila hlavu, aby si lehce opřela čelo o mužovo pravé rameno. Možná že když se bude dost pozorně dívat na zadní část jeho trička, nebude přemýšlet o té vzdálenosti, jež se roztahuje mezi ní a jediným životem, který kdy znala. Kilometry přibývaly a spojení mezi ní a její babičkou bylo tenčí a tenčí. Natahovalo se jako kousek gumy. Brzo se přetrhne a všechna pouta budou přeseknuta.